

Викрадачі снігу

Про книгу

Дев'ятилітній Річі понад усе любить свого дідуся, який змінив йому всю родину. Він як ніхто розуміє і підтримує онука, а ще розповідає найцікавіші історії! Про чорноборців — воїнів, які протистоять Вогняним Велетам. Про різдвяних «павуків», які оберігають від Темряви. І про те, що колись були морозні та сніжні зими, а не тоскна мряка, яка тягне з людей життя й віру в диво.

Коли напередодні Різдва дідусь опиняється в лікарні, Річі вирішує врятувати його. Для цього потрібно просто знайти й викрасти сніг. І допомогти в цьому можуть лише міфічні чорноборці!

Викрадачі Снігу

Анастасія Нікуліна

Анастасія Нікуліна

Викрадачі Снігу

2021

ISBN 978-966-982-771-5 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Художник і дизайнер обкладинки *Марія Глушко*

Нікуліна А.

Н65 Викрадачі снігу / Анастасія Нікуліна ; худож. Марія Глушко. — Х. : Віват, 2021. — 128 с. :
кольор. іл. — (Серія «У вирі пригод», ISBN 978-966-942-288-0).

ISBN 978-966-982-377-9

Дев'ятирічний Річі понад усе любить свого дідуся. Адже той розповідає найцікавіші історії. Про чорноборців —
воїнів, які протистоять Вогняним Велетам. Про різдвяних «павуків», що оберігають від Темряви. І про те, що колись
були морозні та сніжні зими, а не тоскна мряка, яка тягне з людей життя й віру в диво. Коли перед Різдвом дідусь
опиняється в лікарні, Річі вирішує врятувати його. Для цього потрібно просто знайти та викрасти сніг. І допомогти в
цьому можуть лише міфічні чорноборці!

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-942-288-0 (серія)

ISBN 978-966-982-377-9

© Нікуліна А., текст, 2021

© Глушко М. А., ілюстрації, 2021

© ТОВ «Видавництво «Віват»», 2021

Тим, хто не забув дорогу до інших світів. І тим, хто забув. Нагадую.

З глибокою повагою до всіх павуків, особливо різдвяних.

Найкращому дідусеві в мікрорайоні. Я б дуже хотіла, щоб ти це прочитав.

Найкращій бабусі у двох світах. Радію, що ти прочитаєш.

Перша сніжка

Річі нізащо у світі не втік би з дому.

Його не кусали павуки, як Пітера Паркера, в нього не було ні костюму з вібранію, як у Чорної Пантери, ні запечатаної сили дев'ятихвостого лиса, як у Наруто. Лише невисокий на свої дев'ять років зріст, каштанове волосся «шапочною» і любов до шоколадних кульок «Nesquik» із полуничним йогуртом. Попри геройське ім'я (як у Річарда Левове Серце), холодного грудневого вечора Річі краще сидів би за супергеройським коміксом замість того, щоб лазити по коліна в болоті зі старим компасом у руках. Він не мусив рятувати світ.

Річі пішов із дому, щоб урятувати дідуся.

Спершу це здавалося гарною ідеєю. Взяти дідусів компас і за ним знайти хід мергів. Потрапити через цей хід у світ чорноборців і попросити Імператора повернути сніг на Землю. Тоді дідусь одужає і повернеться додому. Річі випинав груди, уявляючи, як пишатиметься ним дідусь, коли все закінчиться. Адже це він — звичайний дев'ятирічний хлопчик без суперсил — знайде вихід. А потім вони разом заллють цілу пачку «Несквіку» йогуртом і ввімкнуть «Вартових Галактики».

Але на ділі все виявилось не так просто.

Де твої батьки?

Дряпучі слова — наче пазурі вуличної кішки. Річі постійно питали про це ще з дитсадка. Діти. Вихователі. Чужі тати і мами. Де? Твої? Батьки? Наче це було секретним паролем, таємним кодом, який відчиняє всі двері й без якого ти не пройдеш далі в кімнату для ігор і назавжди залишишся біля входу. Річі вже звик до цих запитань, але не чекав, що вони переслідуватимуть його й на вулиці. Наприклад, коли він стрибав у калюжу, навмисно розбризкуючи бруд. «Де твої батьки?» — гнівалася бабуся, якій багнука забризкала сумку. «Де твої батьки?» — вихоплювалося в утомленої жінки з купою пакетів у руках, якій Річі

ненароком заляпав туфлі. «Де твої батьки?» — гарчав чоловік в окулярах, чие світле пальто було геть поплямоване.

Де твої батьки? Що? Ти? Тут? Робиш? Коли поруч був дідусь, ці запитання ніби втрачали колючки і ставали просто словами. Але сьогодні Річі залишився сам. І слова жалили сильніше, ніж електричні батоги Івана Ванка. Слова змушували брехати і втікати від чужих очей. Але найгірше: злочасні ходи` ніяк не хотіли знахо`дитися.

Річі звірявся з компасом: стрілка вагалася між літерами «М» (мерги) та «Л» (люди). Якщо хлопчик помічав хоч найменше коливання в бік «М» — миттю стрибав у болото. Бах! Хлюп! Бах! Бризки розліталися, вкриваючи брудом усе на метр навколо. Бурі патьоки стікали обличчям, лоскотали за коміром. Але в жодній калюжі не було нічого, крім бруду, холоду й відчаю. Взагалі нічого.

Річі замерз і страшенно втомився, наче весь день переробляв одну й ту саму задачу з математики, а виходило все одно неправильно. Може, ніяких ходів не існує? Як і самих мергів? І чорноборців... Чарівні світи створено для коміксів і серіалів. А компас... Лише стара цяцька із літерами замість сторін світу. Мерги. Чорноборці. Вогняні велети... Вигадані? І сніг теж? Але тоді що врятує дідуся?

Згори накрапав дрібний дощ. Як завжди взимку. Все життя, скільки хлопчик себе пам'ятав. Крихітні чіпкі голочки дзьобали почервонілу шкіру рук, кололи очі, коли Річі задирав голову. Праворуч стояла споруда, схожа чи то на недобудований будинок, чи то на гараж. По металевому дашку цього «небудинку» стікали краплі дощу. Річі здригнувся й повільно почовгав провулком. У шлунку забурчало. Хлопчик постукав по животу кулаком. У цей час вони б мали вечеряти, а після того дідусь знову вчив би його плести різдвяного павука: гострокутні солом'яні обереги, які захищали домівку та її мешканців від хвороб та чорних зим... Принаймні дідусь так завжди повторював.

Невже цього більше ніколи не буде?

Річі міцно стиснув губи, щоб не трусилися, і відкрив кришку компаса. Попереду виднівся широкий пустир, у центрі якого зачалося болото, затягнуте каламутною плівкою. Гаразд, він спробує ще раз. Останній. Стрілка знову метнулася до літери «М», зупинившись найближче за весь день. Хлопчик придивився: там, куди показував компас, виднілася незвична пляма. Це може бути хід! Річі відступив на кілька кроків, готуючись до розгону.

— Ти куди це? — глухий голос зупинив його за крок від цілі. З-під арки «недобудинку» показала фігура, якої Річі раніше не зауважив. Треба бути уважнішим! — Вали звідси!

Голос прозвучав нечітко, наче незнайомиць говорив крізь маску або через тканину. Річі здригнувся, мимоволі відступив від калюжі. Кому вона взагалі потрібна? Наче на інших вулицях мало баюр... Але компас не міг збрехати. Чи, може, просто заглянув? Чарівні предмети можуть глючити? Річі набрав повітря у груди. Він мусить перевірити. Він мусить дізнатися правду! Але чому так важко? Ноги підгиналися в колінах. Важкі, втомлені. Наче йому не дев'ять, а дев'яносто.

— Дітям тут не місце, — голос набув грізних ноток, ніби володар тіні збільшився в розмірах. — Де твої батьки?

Де твої батьки? ДЕ? ТВОЇ? БАТЬКИ? Річі замружився і майже закричав від злості на зиму, дощ, на власне безсилля, на весь світ:

— Нема в мене батьків! Нікого немає, крім дідуся. І якщо я не знайду чорноборців, то залишуся сам. Мені потрібне це болото! Нікуди я звідси не піду!

— Ти що, дикий? Головою вдарився? — «Фігура» потягнулася до Річі й він нарешті роздивився її власника — роздратованого хлопця у довгому чорному пальті. Пальто виглядало дивним і наче з минулого століття: такі тепер мало хто носив. — Що за крижня?

Незнайомиць нашорошився, втупившись у точку десь за спиною в Річі. Хлопчик рвучко озирнувся й зойкнув. За пустирем у світлі ліхтаря стояв величезний кудлатий собацюра, схожий на метиса вівчарки. Пес обтрусився, опустив голову і загрозово загарчав.

— Е-е-е... Хороший песик... Хор-о-оший... — Річі повільно позадкував у бік безпечнішого на вигляд «недобудинку». Той хлопець у пальті принаймні не планував його покусати, хоча в цьому Річі теж не був певен.

— Вали звідси! Чуєш? Пішов! І собаку свого забори! — голос наблизився.

— Він не мій! — Річі обернувся.

Хлопець стягнув із голови капюшон, звільнивши рудувате волосся, що стирчало на всі боки, а тоді замахав руками, ніби мав намір злетіти, як великий чорний крук.

Пес загарчав і рвонув на них через болото.

Друга сніжка

Гавкіт ущух на високій ноті, мовби з собачих легень витиснули все повітря. Пес вискнув і миттєво провалився під землю, наче хтось під ним відкрив кришку люка. На місці, де щойно стояв собацюра, чавкало болото. Почувся бридкий скрегіт. Річі побачив, як звідкись з'являються волохаті лапи. Павук! Величезний... Річі пригадав описи дідуся: саме так мав виглядати справжній мерг. В обличчя хлопчикові посипалися кавалки багнюки впереміш із камінцями, земля завібрувала — і малий не втримався на ногах.

— М-м-мер...? — Річі «проковтнув» останню літеру, коли одна з лап підняла його й швиргнула об землю. Компас ляпнувся в болото. Річі боляче забився дупою, проте відразу потягнувся по компас і полегшено видихнув. Скло вціліло. Стрілка закрутилася, наче шалена, й завмерла біля літери «Ч». Чорноборець. Річі округлив очі. Не може бути!

А наступної миті між ним і потворою виріс рудий хлопець у пальто. Він витягнув із кишені ручний ліхтарик і наставив його на павука.

— Оро... — рудий не договорив, бо лапа болотяного павука вдарила з тилу, різко підсікши хлопцеві ноги. Рудий упав на коліна. Другою лапою павук вибив із хлопцевих рук ліхтарик. Потвора бридко заскреготіла і замахнулася на рудого, але той устиг перекотитися ліворуч. На місці, де він щойно лежав, земля тріснула, мов перестиглий кавун. Хлопець стрибнув уперед і якимсь дивом осідлав потвору. Павук намагався скинути з себе «вершника», наче бик на родео.

— Кинь мені даґ! — наказав хлопець Річі, дивлячись малому просто в очі.

Річі не встиг і рота розкрити, аж тут сильний удар у груди відкинув його назад.

— Кинь мені мій да-а-аґ-х! — проревів рудий, стримуючи натиск павука. Лапа вибила з нього останнє слово зі хрипом.

Річі опустив голову: перед ним лежав ліхтарик. Руків'я, обмотане тонким шкіряним шнурком, приємно лягло в долоню.

— Швидше! — прохрипів рудий. Він зістрибнув зі спини мерга й обернувся до Річі. Свист розітнув повітря, і на щоці рудого виступила подряпина.

Річі підвівся, розмахнувся, прицілився й кинув ліхтарик рудому. Нічого іншого, що могло б називатися «дагом», він біля себе не бачив. Так вправний ресивер приймає пас від квотербека під час гри в американський футбол. Щойно хлопець торкнувся руків'я, як звідти безшумно вислизнуло тонке лезо, схоже на голку та меч водночас. Рудий крутнувся навколо себе, змусивши мерга перевернутися на спину, а тоді опустився перед потворою на коліно і схилив голову. У нього навіть змінився голос: став співучим і дуже чистим.

— Орос! Я не ворог тобі!

Павук заскреготів і кинувся на хлопця, але нарвався на лезо. Меч прокреслив чітку лінію знизу вгору. Мерг розвернувся, а рудий різко підвівся з колін і за мить уже стояв ліворуч від істоти.

— Приймаю наш бій і б'юся з тобою, як із рівнею.

Хлопець стрибнув праворуч, завів лезо за спину, пробігшись по ньому пальцями вільної руки і прокреслив лінію паралельно до землі.

— Впаду разом із тобою.

Поставив меч лезом перед собою і рубонув з плеча зліва-вниз. Граційно обернувся навколо своєї осі і вдарив справа-вгору.

— І піднімуся з тобою.

Прокреслені раніше лінії засвітилися блакитним: павук опинився у клітці. Тоді рудий встромив зброю просто по центру клітки і вимовив останнє слово — майже пошепки:

— Ядех, — після чого висмикнув меч.

Монстр вигнувся, різко потягнувшись лапою до Річі. Мить — і він розчинився у блакитному полум'ї.

Щось із дзенькотом упало біля хлопця. Річі роздивився в багнюці велику монету. Звідки вона тут узялася? Хлопець обережно торкнувся знахідки: на дотик мовби звичайний метал. Підняв монету і покрутив у руках. На звороті виднілося тиснення восьмикутної зірки. Ого, вона вібрує! Навіть рука тремтить.

— Живий? — озвався знайомий голос, і Річі відсахнувся. — Живий! А тепер вали звідси! — Рудий обтер меч об поли свого пальта, і лезо знову втягнулося в «ліхтарик».

— Чекай! Ні, чекай! — Річі схопив рудого за поли пальта. — Я знаю, що це був мерг. Отже ти — чорноборець. Я шукав вас! Не вірю, що знайшов. Тільки чому мерг узагалі на нас напав? Мерги ж нібито не нападають на людей... Ти вбив його? Цим своїм... ліхтариком? Тобто як ти сказав? Дагом?

— Я не вбивця, — замість відповіді процідив рудий. — Даг слухається волі свого власника. Я повернув мерга туди, де йому місце, — відрізав хлопець і висмикнув пальто з пальців Річі. — Ще раз торкнешся мене... — рудий затнувся, побачивши монету, яку стискав Річі. Його очі хижо звузилися.

— Звідки в тебе це? — він вихопив монету і тицьнув нею прямо в носа Річі.

— Це випало з мерга, коли ти його... Ну... Повернув.

— Крижня! — хлопець пирхнув крізь зуби й пильно подивився в очі малого. Монета зникла в його долоні, ще тепла від пальців Річі. — Хто ти такий? Звідки стільки знаєш про наш світ?

— Я Річі... Мені про вас дідусь розповідав, — із гордістю промовив малий. — І як справжній чорноборець, ти повинен...

— Я був чорноборцем. І тобі я точно нічого не винен, — Рудий обернувся. — А тепер...

— Будь ласка... — забувши про попередження, Річі схопив незнайомця за руку, і той скривився. В очах у малого защипало від сліз. — Мій дідусь помирає... Допоможи його врятувати! Прошу...

Третя сніжка

Артур, дідусь Річі, надто відрізнявся від інших дідусів. Колишній альпініст-рятувальник та найкращий у світі оповідач, він ніколи не скаржився на коліна, спину чи зміну погоди, не їздив на город і не просиджував цілісні дні перед телевізором. Невисокий, підтягнутий, із кавовими очима, як у самого Річі, із чорним волоссям до плечей, завжди стягнутим в акуратний хвіст, — він був більше схожий на тата, ніж на дідуся. Вони з Річі жили в невеличкій затишній квартирі багатоповерхівки недалеко від центру міста — двоє у всьому світі.

Своїх батьків, Руту й Тео, хлопчик ледь пам'ятав. Дідусь називав маму «квітка моя, чарівна Рута» і повторював, що саме вона вибрала незвичне ім'я для сина — Річард, як у героя давніх легенд. Тато натомість безсоромно скоротив його до «Річі». Сам Річі згадував, як тато високо його підкидав і як батькове довге чорне волосся підлітало разом із ним, наче воронячі крила. Батьки, як і дідусь Артур, працювали рятувальниками. То була небезпечна робота, і вони завжди, вирушаючи на чергове завдання, ставили чужі життя вище за свої. Однієї зими вони подалися на пошуки якогось хлопця, що загубився в горах, але... так і не повернулися.

Дідусь розповідав, що батьки любили Річі, що вони були справжніми героями, але для хлопчика то була дивна любов. Бо якби любили, то хіба покинули б його? Навіть щоб урятувати іншу дитину. Певно, вони любили цього чужого хлопця більше за власного сина? А це було надто нечесно. Після таких думок його очі перетворювалися на дві бурульки, що танули прямо на щоки. Річі шепотів:

— Ненавиджу таку зиму!

Дідусь Артур мовчки обіймав онука. Міцно, по-ведмежому, хоч як Річі пручався. Він і сам ненавидів «чорні» зими.

— Колись зими були інакшими, мій друже, — казав дідусь. — Білими. Кожної зими йшов сніг — справжнє диво! Твої батьки його

дуже любили. І тобі б сподобалося!

— Який він, сніг, дідусю?

— Почнімо здалеку, — Артур усміхався й прив'язував до балки на стелі міцну мотузку. Річі відчував, як усередині підіймається звичний захват і нетерплячка. Починався особливий ритуал для двох. Дідусь запарював десятки соломинок сушеного жита в гарячій воді. Тоді надівав окуляри й підрізував кожну соломинку, стежачи, щоб усі були однакового розміру. Потім брав нитку з голкою і пронизував три соломинки, зв'язуючи їх у трикутник.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ